

Genesis 21:1–34 —een hoofdstuk vol vervulling, scheiding en verbond, waarin Gods trouw zichtbaar wordt in zowel vreugde als pijn:

Genesis 21:1-34; Numeri 29:1-6; (Tora)

1 Samuël 1:1-2:10 (Haftara)

1 Thesalonizensen 4:13-18 (NT)

Genesis 21 – Vervulling, afscheid en verbond

1. De geboorte van Isaak (verzen 1–7)

- God vervult zijn belofte: **Sara baart Isaak** op hoge leeftijd.
- Abraham is 100 jaar oud bij Isaaks geboorte.
- Sara lacht van vreugde en zegt: “God heeft mij doen lachen.”

Een kind van belofte—Isaak is het tastbare bewijs dat God zijn woord houdt, zelfs tegen alle menselijke verwachting.

2. Conflict tussen Sara en Hagar (verzen 8–21)

- Tijdens het feest voor Isaaks ontwenning borstvoeding **spot Ismaël**, de zoon van Hagar. Het begin van een strijd de eeuwen door.
- Sara eist dat Hagar en Ismaël worden weggestuurd.
- Abraham is verdrietig, maar God bevestigt Sara’s verzoek: Isaak is de erfgenaam.
- Toch belooft God ook **een volk uit Ismaël** voort te brengen.
- Hagar dwaalt in de woestijn van Berseba; als het water op is, huilt ze.
- God hoort de stem van de jongen en **opent Hagars ogen** om een waterput te zien.
- Ismaël groeit op als boogschutter in de woestijn van Paran.

Een pijnlijke scheiding, maar geen verwerping—God blijft zorgen voor wie uitgestoten worden.

3. Verbond met Abimelech (verzen 22–34)

- Abimelech erkent dat God met Abraham is en vraagt om een **eed van wederzijdse trouw**.
- Abraham klaagt over een waterput die Abimelechs dienaren hebben afgepakt.
- Ze sluiten een verbond bij **Berseba** (betekent: “Zeven bronnen” wordt ook “put van de eed” genoemd).
- Abraham plant een tamariskboom en **roept de naam van de HEERE aan**, de eeuwige God.

Een vredesverbond en een boom als getuige—Abraham leeft als vreemdeling, maar met een blijvend vertrouwen in Gods aanwezigheid.

Geestelijke samenvatting

Genesis 21 toont hoe **Gods belofte werkelijkheid wordt**, maar ook hoe menselijke spanningen daar niet bij verdwijnen. Isaak en Ismaël vertegenwoordigen twee lijnen: belofte en pijn, uitverkiezing en zorg. Toch blijft God **trouw aan beiden**. En in het verbond met Abimelech zien we hoe Abraham als vreemdeling toch vrede sticht—een voorloper van het koninkrijk dat komt.

Numeri 29:1–6 – Het Feest van de Bazuin

1. Heilige samenkomst op de eerste dag van de zevende maand (vers 1)

- De ramshoorn moet klinken: een dag van herdenking en heilige samenkomst.
- Er mag geen gewone arbeid verricht worden.

Een oproep tot ontwaken—de bazuin roept het volk tot geestelijke alertheid en voorbereiding.

2. Brandoffers als geurige gave voor de HEERE (verzen 2–4)

- Een stier, een volwassen ram, en zeven eenjarige rammen zonder gebrek worden geofferd.
- Elk dier krijgt een bijbehorend graanoffer van tarwebloem vermengd met olijfolie:
 - 3 tiende efa bij de stier
 - 2 tiende bij de ram
 - 1 tiende bij elk van de jonge rammen

Een symfonie van offers—volgens vaste maat, als teken van toewijding en eerbied.

3. Reinigingsoffer en verzoening (vers 5)

- Een bok wordt geofferd als zondoffer, om verzoening te bewerken.

Naast het brandoffer komt het zondoffer—een herinnering dat gemeenschap met God reiniging vereist.

4. Aanvulling, geen vervanging (vers 6)

- Deze offers komen **bovenop** de dagelijkse en maandelijke offers.
- Ze vormen een extra geurige gave die de HEERE behaagt.

Heiliging is geen eenmalige daad, maar een leven van voortdurende toewijding—

Geestelijke samenvatting

Numeri 29:1–6 markeert het begin van de zevende maand met bazuingeschal en offers. Het is een **moment van bezinning**—het volk wordt herinnerd aan Gods heiligheid, hun afhankelijkheid, en de noodzaak van verzoening. De bazuin klinkt niet alleen voor een feest, maar ook als oproep tot de strijd, waarschuwing en voorbereiding op de komende verzoendag en de wederkomst van Yeshua.

1 Samuël 1:1–2:10 —een ontroerend begin van het boek, waarin persoonlijke pijn, gebed en lofzang samenkomen in een profetisch kader:

1 Samuël 1:1–2:10 – Van tranen tot triomf

1. Hanna's verdriet en gebed (1:1–18)

- Elkana, een man uit Rama, heeft twee vrouwen: **Peninna** (met kinderen) en **Hanna** (onvruchtbaar).
- Elk jaar reist hij naar Silo om offers te brengen; Peninna kwetst Hanna vanwege haar kinderloosheid.
- Hanna bidt diep bedroefd in de tempel en belooft haar zoon aan de HEERE toe te wijden.
- Priester Eli denkt eerst dat ze dronken is, maar erkent haar gebed en zegent haar.

Een vrouw in stilte, maar met een hart dat roept — haar gebed wordt het begin van een profetisch tijdperk.

2. De geboorte van Samuel en zijn toewijding (1:19–28)

- God verhoort Hanna's gebed: ze baart een zoon en noemt hem **Samuel** ("van de HEERE gevraagd").
- Zodra hij oud genoeg is, brengt ze hem naar Eli in Silo.
- Ze herinnert Eli aan haar eerdere gebed en **geeft Samuel aan de HEERE**, zoals beloofd.

Een kind van gebed wordt een kind van bestemming—Samuel groeit op in Gods huis.

3. Hanna's lofzang (2:1–10)

- Hanna zingt een krachtige lofzang vol geestelijke diepgang:
 - God **verhoogt de nederige** en **vernedert de hoogmoedige**.
 - Hij **geeft leven en neemt het, maakt arm en rijk, verheft uit het stof**.
 - De HEERE **weegt harten, breekt menselijke kracht**, en **sticht zijn koninkrijk**.

Een profetisch lied dat vooruitwijst naar het Loflied van Maria en het koningschap van David—Gods omkering van menselijke orde.

Geestelijke samenvatting

Dit gedeelte is meer dan een geboorteverhaal. Het is een **profetische opening** van een nieuw tijdperk in Israël. Hanna's persoonlijke strijd wordt het kanaal waardoor God een profeet schenkt. Haar lofzang is door de Heilige Geest in het hart gegeven : **God is de Rotssteen, de God van heil (b'Yeshua') die zwakken sterk maakt. Ze bezingt profetisch dat de boog van de sterken is verbroken. Ze profeteert opstanding uit de dood.**

1 Thessalonicenzen 4:13–18 —een troostvolle en profetische passage waarin Paulus spreekt over de hoop die gelovigen hebben bij de wederkomst van Christus:

1 Thessalonicenzen 4:13–18 – Troost in de verwachting van de Heer

1. Geen verdriet zoals de wereld kent (vers 13)

- Paulus wil niet dat de gelovigen onwetend zijn over hen die “ontslapen” zijn (gestorven).
- Hij roept op tot **rouw met hoop**, in tegenstelling tot hen die geen verwachting hebben.

Men mag rouwen in geloof op de belofte van de opstanding.

2. De zekerheid van opstanding (vers 14)

- Zoals Jezus stierf en opstond, zo zullen ook de gestorven gelovigen **door Jezus met Hem terugkomen**.

De opstanding van Christus is het fundament van onze hoop—wat met Hem gebeurde, zal ook met ons gebeuren.

3. De volgorde bij de wederkomst (verzen 15–17)

- Paulus deelt een “woord van de Heer”: bij de wederkomst zullen de levenden **de ontslapenen niet voorgaan**.
- De Heer zal neerdalen met een **bazuin**, een **roep van de aartsengel**.
- Eerst zullen de doden in Christus opstaan.
- Daarna zullen de levenden **samen met hen opgenomen worden in de wolken**, om de Heer tegemoet te gaan in de lucht.

Het hemels koninkrijk komt op aarde—niet in angst, maar in vereniging met de Heer en elkaar.

4. Een oproep tot troost (vers 18)

- “Bemoedig elkaar met deze woorden.”

De leer van de wederkomst is geen speculatie, maar een bron van troost en gemeenschap.

Geestelijke samenvatting

Uw Koninkrijk kome, Uw wil geschiede, zoals in de hemel zo ook op aarde.....Dit gaat in vervulling. : Paulus spreekt over **een ontmoeting vol hoop**. De dood is niet het einde, en de wederkomst is geen dreiging maar een **herstel van gemeenschap**—met Christus en met elkaar. De bazuin klonk eerst als oordeel, en daarna als vervulling van beloften..